Като вървях пътем покрай
единъ езеръ чухъ и азъ дълбокъ
„странне, странне" – гукъ гласъ – „трай,
право, право на вънкашъ!

Тамъ ще видишъ храмъ чудесенъ
ти въ свѣтилище тъмни
тамъ, за кого въ рай небесенъ
живота блаженъ води.

И въ надѣжда въ уверенье
за чудеснія тозъ храмъ
вървяхъ въ пѣтя съ нетърпенье
и полѣтѣхъ самъ и тамъ.

Да не пѣтя тозъ дързеше
или съ подъ крилѣ самъ!
Извѣстно тъ съ тасне
азъ дирихъ и незнаенъ.